

Crueltat i tendresa

Mercè

Un cop més, l'alarma de les sirenes ens dirigia cap els refugis. L'angoixa i la por m'envaiïen per moments, i tot i ser un nen, sentia la mort molt a prop.

- Afanya't, Vladimir. No podem esperar més! - em repetia la mare.

- Mare, mare! Espera. El meu conte, no el trobo!. El necessito, mare! M'ajuda a oblidar aquest malson. Jo vull ser en *Mowgli* i viure a la selva!!! Aquí tenim molts més perills: Les bombes destrossen les cases i maten. I allunyen les persones que estimem! No sabem on és el pare i els meus amics han marxat lluny!- li deia compungit.

El refugi era com estar en una vida imaginària. Per unes hores, tots érem una gran família. Mentre jo m'endinsava en les entremaliadures d'en *Mowgli* i l'amistat incondicional d'uns animalons, en aquell espai sinistre, tan aviat es compartia la tristor de famílies trencades, com el plaer d'escoltar rondalles boniques narrades pels avis. A vegades, jo també hi participava explicant les aventures d'un nen que vivia a la selva i com un os, una pantera i una lloba el protegien d'un enemic ferotge. Sovint pensava que la vida del *Mowgli* no era tan diferent a la meua! En aquell soterrani, el veïns amb el seu afecte i calidesa també em protegien d'un enemic ferotge: la crueltat de la guerra. Un dia, mentre érem al refugi, la mare no deia res, semblava capficada i distreta, però la conec molt, i sabia que en portava alguna de cap...

- Vladi, haurem de marxar d'Irpín, aquí estem sempre en perill. Marxarem cap a Ternópil i ens trobarem amb els avis. És un lloc més segur i ens acolliran. Serà un viatge llarg i dur en tren, però ho aconseguirem, "nen valent"! - em va dir.

En aquell moment, no sé per què me'n vaig enrecordar del pare i de com el trobava a faltar! Ell m'havia regalat aquell tresor, el Llibre de la Selva. Em deia que el protagonista era un nen enèrgic com jo, de qui aprendria a ser valent i un bon amic.

Mentre tornàvem cap a casa, vaig veure un caparró que sortia entre uns matolls i que ens mirava fixament reclamant socors. M'hi vaig acostar i, tot i tremolós, es va deixar acaronar. Era rosset, amb ulls molt bonics. Tot ell desprenia tendresa.

- Mare, mira... És un gatet petitó. Està sol, indefens sense la seva mare. També té por i necessita companyia i protecció. Ens l'hem d'emportar amb nosaltres, sinó es morirà de gana o el mataran! - vaig insistir -. Els animals també tenen sentiments, i ell serà un bon amic per a mi! - Per sort, la mare commoguda per les circumstàncies, va acceptar. Nosaltres també estàvem sols i necessitàvem escalf. Li vam posar el nom de *Baloo*, en homenatge a l'os amic d'en *Mowgli*. Ja era de la família!

El divendres, la mare i jo ens vam llevar ben d'hora per anar cap a l'estació. Sentíem encara el soroll llunyà dels combats! Quanta violència!- pensava. Cadascú portava una motxilla amb les coses imprescindibles. Jo un parell de mudes, un jersei, un pantaló i els meus dos amics inseparables, en *Baloo*, el nouvingut, i el meu conte de la Selva que em permetia evadir-me i, alhora, sentir el pare molt a prop. Un immens flux de gent pujà al tren. M'espitxaven fort per tot arreu i patia pel *Baloo*, però també era valent i no es queixava. Mentrestant, la mare obria pas i cridava, - Afanya't, Vladi. Aquest tren és la nostra oportunitat per trobar la calma i els éssers estimats.

